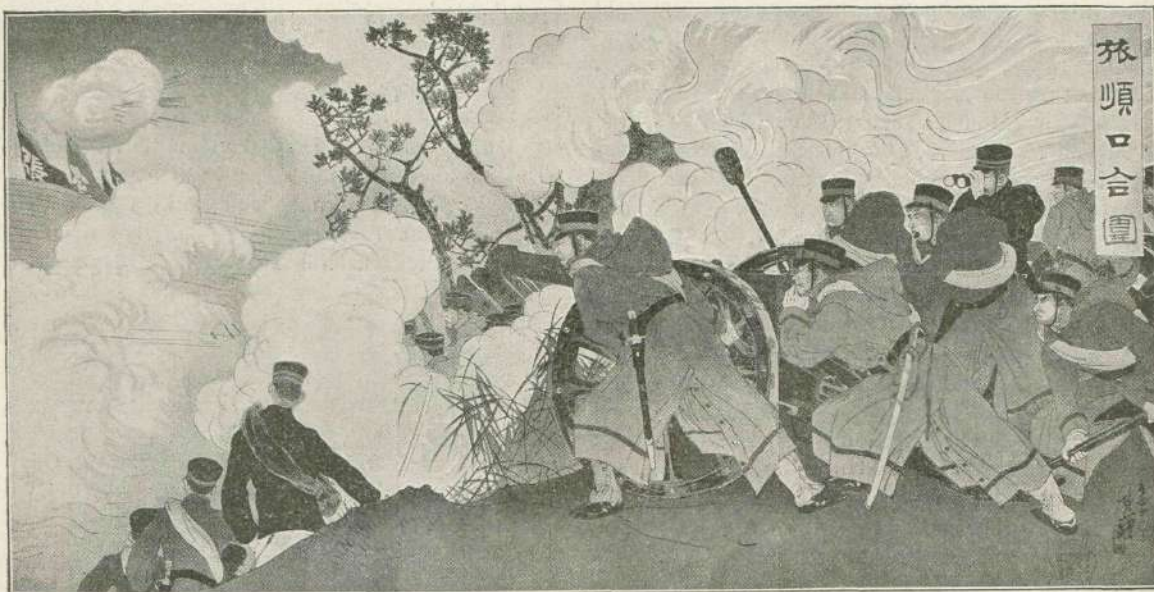

nimalo staro zidovje razvalin višnjegorskega gradu in drugih grajščin, ki jih je bližnja okolica višnjegorska precej bogata. Ko je bilo vendarle treba stopiti na lastne noge, se je napotil v Ljubljano in se učil knjigoveštva. Pa zopet bolj kot to mu je ugajalo risanje in slikanje različnih oblik. Predstojniki so zapazili njegovo nadarjenost in sprožili misel, naj bi šel študirat. Gmotne razmere so sicer precej ovirale ta korak, vendar je vstopil Črnologar na ljubljansko učiteljske in ga, boreč se za vsakdanji kruh, dovršil l. 1883.

Skrita in zanimivosti polna zemlja dolenska ga je vabila kot rojenega Dolenjca k sebi nazaj. Nastopil je svojo prvo službo Podgabor in ostal tam štiri leta. Zatiški samostan in različni arhivi po ondrotnih gradovih so našli v njem pridnega preiskovavca. Vse, kar je bilo starega, je znal preiskati, preceniti in

sta bila velika prijatelja, saj je Rutar kot priden zgodovinar komaj našel pridnejšega in vestnejšega preiskovavca srednjeveških in prazgodovinskih starin kot je bil ravno Črnologar. Mnogo je pomagal tudi preiskovavcu Pečniku pri njegovem delu. Ravno zadnje velikonočne počitnice je porabil za izdelovanje natančnega zemljevida, ki naj bi kazal prazgodovinska izkopališča kranjske dežele. Delo ga je stalo precej časa in napora, o čemer je sam tožil. Mnogo je tudi mislil na to, kako bi spisal zgodovino šmarske fare. Ker pa je bil arhiv v Zatični in je bil tam z drugo biblioteko vred uničen, je mogel gradivo le počasi nabirati, kar je naletel tuintam v odlomkih. Po smrti nadučitelja Boršnika je moral sam prevzeti začasno vodstvo. Upal je, da mu na odločilnem mestu pripoznajo njegove zasluge in da mu podele mesto nadučitelja. A varal se je. Dobri prijatelji so

JAPONSKO TOPNIŠTVO.

PO JAPONSKEM IZVIRNIKU,

ogledati. Začel je poročati v nemško izvestje muzejskega društva. L. 1887. je bil definitivno nastavljen v Št. Vidu pri Zatični. Tu je imel zopet priliko nabirati stare knjige, ki so bile nekdanj zašle med ljudi iz samostana, in stikati po gradovih. Dunajska centralna komisija ga je imenovala za konservatorja tega okraja. Že tu je začel misliti na večje delo „Zgodovina zatiškega samostana“, vedel pa je, da je za to treba veliko truda in časa, kar pa njemu niso dopuščale stanovske dolžnosti. Štiri leta pozneje so ga premestili v Šmarje. Bližnje barje, Blagajev grad Boštanj, katerega knjižnico je natančno pregledal, Magdalenska gora in različne kapelice in stare cerkve v okolici so ga vabile na obiske, in pregledoval jih je, kadarkoli je utegnil. Z ranjnim prof. S. Rutarjem

ga počrnili, in Črnologar je ostal — učitelj. To mu je zagrenilo bivanje v Šmariji.

Pred velikonočjo je bil imenovan za konservatorja črnomaljskega okraja. Takoj o praznikih se je odpeljal g'edat tri stare cerkve. V tej svoji službi je bil Črnologar izredno vnet in točen. Potrudil se je v najvišje hribe, če je bilo treba. Na potu čez Gorjance se je prehladil. Nestalno aprilovo pomladansko vreme ga je zmotilo, in prišel je domov — bolan. Zbolel je za vratico. Tudi zdravniška pomoč ga ni mogla rešiti. V petek po velikonoči okoli poldne je umrl. Zapustil je vdovo s tremi hčerkami. Že v 43. letu je torej moral z življenjem plačati svojo vnemo za delo, ki ga je najbolj veselilo. Njegov pogreb je kazal, da je imel mnogo tovarišev še pri